

Rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) z 21. februára 2006 (návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal VAT and Duties Tribunal, Manchester) – University of Huddersfield Higher Education Corporation/Commissioners of Customs & Excise

(Vec C-223/03) ⁽¹⁾

(Šiesta smernica o DPH — Článok 2 bod 1, článok 4 ods. 1 a 2, článok 5 ods. 1 a článok 6 ods. 1 — Hospodárska činnosť — Dodávka tovaru — Poskytovanie služieb — Plnenia, ktorých jediným cieľom je získanie daňovej výhody)

(2006/C 131/04)

Jazyk konania: angličtina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

VAT and Duties Tribunal, Manchester

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobca: University of Huddersfield Higher Education Corporation

Žalovaný: Commissioners of Customs & Excise

Predmet veci

Návrh na začatie prejudiciálneho konania – VAT and Duties Tribunal, Manchester – Výklad smernice 77/388/EHS: šiesta smernica Rady zo 17. mája 1977 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – Spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia (Ú. v. ES L 145, s. 1; Mím. vyd. 09/001, s. 23) – Pojem dodávka tovaru a poskytovanie služieb podliehajúcich dani z pridanej hodnoty – Pojem hospodárske činnosti – Nájomné zmluvy a zmluvy o postúpení nájmu, ktorých jediným cieľom je získanie daňovej výhody

Výrok rozsudku

Plnenia, o aké ide vo veci samej, predstavujú dodávku tovarov alebo poskytnutie služieb a hospodársku činnosť v zmysle článku 2 bodu 1, článku 4 ods. 1 a 2, článku 5 ods. 1 a článku 6 ods. 1 šiestej smernice Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia, v znení zmenenom a doplnenom smernicou Rady 95/7/ES z 10. apríla 1995, ak spĺňajú objektívne kritériá, na ktorých sú tieto pojmy založené, takisto v prípade, ak sú vykonávané iba s cieľom získať daňovú výhodu bez iného podnikateľského účelu.

⁽¹⁾ Ú. v. EÚ C 213, 6.9.2003.

Rozsudok Súdneho dvora (prvá komora) z 23. februára 2006 – Komisia Európskych spoločenstiev/Fínska republika

(Vec C-232/03) ⁽¹⁾

(Nesplnenie povinnosti členským štátom — Pracovníci — Voľný pohyb — Používanie motorových vozidiel zaregistrovaných v zahraničí a poskytnutých k dispozícii pracovníkovi zamestnávateľom so sídlom v zahraničí)

(2006/C 131/05)

Jazyk konania: fínčina

Účastníci konania

Žalobkyňa: Komisia Európskych spoločenstiev (v zastúpení: D. Martin a I. Koskinen, splnomocnení spravodajcovia)

Žalovaná: Fínska republika (v zastúpení: Alice Guimaraes-Purokoski a T. Pynnä, splnomocnené zástupkyne)

Vedľajší účastník, ktorý v konaní podporuje žalobkyňu: Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska (v zastúpení: K. Manji, splnomocnený zástupca a P. Whiple, barrister)

Predmet veci

Nesplnenie povinnosti členským štátom – Článok 10 a 39 ES – Podmienky pre zamestnancov s bydliskom vo Fínsku a zamestnaných v zahraničí týkajúce sa používania motorových vozidiel zaregistrovaných v zahraničí a poskytnutých im k dispozícii zamestnávateľom

Výrok rozsudku

1. Tým, že Fínska republika bránila cezhraničným pracovníkom s bydliskom vo Fínsku a zamestnaným v inom členskom štáte mať možnosť používať služobné motorové vozidlá poskytnuté im k dispozícii ich zamestnávateľmi so sídlom v inom členskom štáte, ktoré sú zaregistrované v tomto inom členskom štáte, pričom jediným dôvodom je, že cezhraniční pracovníci majú bydlisko vo Fínsku, kam boli motorové vozidlá patriace ich zamestnávateľom dovezené,

a

tým, že bránila predmetným cezhraničným pracovníkom mať možnosť používať na pracovné a súkromné účely motorové vozidlá spoločnosti poskytnuté im k dispozícii ich zamestnávateľmi usadenými v inom členskom štáte, ktoré sú zaregistrované v tomto inom členskom štáte, napriek tomu, že tieto motorové vozidlá nie sú určené na trvalé používanie v prevažnej miere vo Fínsku a v skutočnosti ani nie sú používané takýmto spôsobom, pričom jediným dôvodom je, že cezhraniční pracovníci majú bydlisko vo Fínsku, kam boli motorové vozidlá patriace ich zamestnávateľom dovezené,

si Fínska republika nespĺnila svoje povinnosti, ktoré jej vyplývajú podľa článku 39 ES.

2. V zostávajúcej časti sa žaloba zamietla.